

ÚSTAVNÝ SÚD SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Hlavná 110, 042 65 Košice 1

P. O. Box E – 35

PREHEAD VYBRANÝCH ROZHODNUTÍ ÚSTAVNÉHO SÚDU SLOVENSKEJ REPUBLIKY

za obdobie I./2020
Senát IV

Uznesenie:

spisová značka	IV. ÚS 147/2019
populárny názov	Požiadavky na čestný telenákup
sudca spravodajca	Ladislav Duditš
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
dátum rozhodnutia	11.12.2019
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	§ 32 ods. 4 písm. a) zákona o vysielaní a retransmisii kladie na vysielateľa požiadavku, aby vysielaný telenákup bol čestný. Za čestný telenákup možno považovať taký telenákup, ktorý nebude zavádzajúci, bude ponúkať službu alebo tovar uvedením správnych, jednoznačných, úplných resp. presných informácií a v prijímateľovi informácie nevzbudí klamlivú predstavu o vlastnostiach, kvalite, použití, účinkoch, charakteristike alebo význame ponúkaných tovarov alebo služieb. Nejednoznačné zadania pre vyriešenie určitých úloh a poskytnutie nepresných informácií k riešeným úlohám nenaplnia uvedenú podmienku čestnosti a je spôsobilé zavádzať divákov, ktorí sú oslovení vysielaným obsahom.
skutkový stav a základné fakty	Napadnutým rozsudkom Najvyššieho súdu SR bolo potvrdené rozhodnutie Rady pre vysielanie a retransmisiu (ďalej len „rada“), ktorým rada rozhodla, že sťažovateľka odvysielaním šiestich komunikátov s názvom „Akčná výhra“ porušila povinnosť podľa § 32 ods. 4 písm. a) zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o vysielaní“) a uložila jej podľa § 64 ods. 1 písm. d) v spojení s § 67 ods. 5 písm. a) zákona o vysielaní pokutu vo výške 60 000 €. Okrem toho najvyšší súd prvým výrokom napadnutého rozsudku rozhodol o nepripustení vstupu intervenienta MEDIATEX s. r. o. do konania.
z odôvodnenia	Sťažovateľka tvrdí, že najvyšší súd porušil jej právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia garantované čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, pretože jeho rozhodnutie je arbitrárne. K porušeniu čl. 46 ods. 1 Ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru rozhodnutím najvyššieho súdu Ústavný súd závery najvyššieho súdu vyslovené v napadnutom rozhodnutí za arbitrárne nepovažuje. Pokiaľ ide o závery týkajúce sa porušenia povinnosti stanovenej § 32 ods. 4 písm. a) zákona o vysielaní, najvyšší súd, ako aj rada zhodne dospeli k záveru, že v súlade s uvedeným ustanovením je vysielateľ povinný zabezpečiť, aby vysielaný telenákup, za ktorý sú považované aj predmetné komunikáty (čo v konaní nebolo sporné), bol čestný. Za čestný

považovali v zmysle uvedeného ustanovenia taký telenákup, „ktorého obsah nebude zavádzajúci, nebude teda prezentovať ponúkanú službu alebo tovar tak, aby poskytnutím nesprávnych, nejednoznačných, neúplných, nepresných alebo inak zavádzajúcich informácií vytvoril v recipientovi informácie klamlivú predstavu najmä o ich vlastnostiach, kvalitách, použití, účinkoch, charakteristike, význame pre recipienta.“. Podľa najvyššieho súdu zadanie komunikátov obsahovalo len nejednoznačné a nepresné informácie, na základe ktorých sa nebolo možné dozvedieť, ako bolo možné danú súťažnú úlohu vyriešiť, prečo boli niektoré odpovede vyhodnotené ako nesprávne a prečo bola správna práve tá jedna odpoveď.

Z rozhodnutí rady a najvyššieho súdu je možné podľa ústavného súdu jednoznačne vyvodiť, že oba orgány považovali za problematickú skutočnosť, že súťažné úlohy nemali jasne určené pravidlá, ktoré sa v priebehu hry nebudú meniť. Takto nastavené pravidlá vytvárajú u divákov klamlivú predstavu o možnosti získať avizovanú výhru, a preto ich nie je možné považovať za čestné. Pri neurčitých pravidlách stačí, aby moderátorka každé divákmi menované mesto vyhodnotila ako nesprávnu odpoveď a za správnu by uznala akúkoľvek odpoveď, ktorá by odznela až po uplynutí určitého času a po znížení avizovanej výhry. Ústavný súd teda konštatuje, že kritériá „čestnosti“ boli najvyšším súdom a radou nastavené dostatočne určito (a to aj do budúcnosti) a námietky sťažovateľky, podľa ktorých je rozhodnutie nedostatočne odôvodnené (arbitrárne), sú teda zjavne neopodstatnené. Pokiaľ sa sťažovateľka domáha prehodnotenia výkladu pojmu „čestný“, ústavný súd uvádza, že výklad najvyššieho súdu považuje za ústavne súladný a nemá dôvod do neho zasahovať.

K výške pokuty sťažovateľka uvádza, že pri jej ukladaní nebola zohľadnená absorpčná zásada, pokuta je neprimeraná a likvidačná. Čo sa týka aplikácie absorpčnej zásady, z podkladov zaslaných ústavnému súdu sťažovateľkou nevyplýva, že by sťažovateľka uplatnila túto námietku v konaní pred najvyšším súdom a že najvyšší súd dostal možnosť sa s takou námietkou vysporiadať. Z tohto dôvodu je námietka v konaní pred ústavným súdom materiálne neprípustná. Napriek tomu však ústavný súd poznamenáva, že sťažovateľka bola potrestaná za pokračujúci správny delikt pozostávajúci z čiastkových skutkov, zatiaľ čo absorpčná zásada sa uplatňuje v prípade viacčinného súbehu deliktov (pozri napr. rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 2 Sžo 46/2012 z 18. septembra 2013). Sťažovateľke bol uložený trest za jeden správny delikt a počet odvysielaných komunikátov bol zohľadnený pri posudzovaní závažnosti deliktu.

Sťažovateľka neprimeranosť sankcie odvodzuje z toho, že v iných prípadoch jej bola za obdobný skutok uložená nižšia pokuta (najvyššia vo výške 16 000 €, a to rozhodnutím rady č. RP/073/2013 z 10. septembra 2013, ktoré nadobudlo právoplatnosť 2. júna 2014). Zo samotnej skutočnosti, že v minulosti bola sťažovateľke (alebo dokonca inému subjektu) uložená nižšia pokuta, nemožno vyvodiť záver, že novo uložená pokuta je neprimeraná. Pri ukladaní pokuty totiž zohráva zásadný význam jej individualizácia vo vzťahu ku konkrétnemu skutku a subjektu. Len zo sťažovateľkou tvrdenej priemernej ukladanej výšky pokút za obdobné delikty (ktorých podobnosť s posudzovaným skutkom navyše sťažovateľka na inom mieste svojej ústavnej sťažnosti spochybňovala) nie je možné odvodiť totožnosť vtedy a teraz posudzovaných prípadov. Napríklad pokuta vo výške 16 000 € bola sťažovateľke uložená rozhodnutím rady č. RP/073/2013 z 10. septembra 2013 pri prvom opakovanom porušení povinnosti (ktorému predchádzalo len upozornenie), zatiaľ čo súčasná pokuta je už niekoľká v poradí.

Sťažovateľka v podstate tvrdí, že má akési legitímne očakávanie na uloženie rovnakej pokuty ako dosiaľ. Legitímne očakávanie, ako aj zásada predvídateľnosti rozhodovania garantujú čitateľnosť správania orgánov verejnej moci a ochranu súkromných osôb pred nepredvídateľnými mocenskými zásahmi (napr. nález ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 10/04 zo 6. februára 2008). S tým úzko súvisí zákaz prekvapivých rozhodnutí, pri ktorých sa orgány verejnej moci nemôžu bez dostatočného odôvodnenia odchyliť od predošlej rozhodovacej

	<p>praxe. Ako však najvyšší súd v rozsudku sp. zn. 8 Sžo 163/2010 z 2. júna 2011 uviedol, legitímne očakávania sa nedajú absolutizovať. Nemožno vždy legitímne očakávať nemennosť tam, kde je určitému orgánu daná diskrečná právomoc. Uvedené je možné aplikovať aj v oblasti správneho trestania, ktoré je založené na individualizácii sankcie vzhľadom na konkrétne okolnosti prípadu. S týmto názorom sa ústavný súd stotožňuje.</p> <p>Zatiaľ čo sťažovateľka sa domáha pokuty vo výške, ktorú dostala v minulosti, podľa najvyššieho súdu a rady práve v minulosti uložené sankcie za obdobné delikty (spočívajúce v zavádzaní divákov) svedčili o zvýšenej závažnosti posudzovaného správneho deliktu. Tieto sankcie totiž evidentne nevedli sťažovateľku k tomu, aby sa obdobnému porušovaniu povinnosti pre budúcnosť vyhla, a teda nesplnili svoju preventívnu a odstrašujúcu funkciu. Sťažovateľka dokonca tentokrát porušila uvedenú povinnosť odvysielaním až šiestich komunikátov, ktoré boli vyhodnotené ako nečestné. Za adekvátnu v tomto prípade preto najvyšší súd považoval pokutu v uloženej výške, ktorá sa stále pohybovala v tretine zákonného rozpätia (vo výške 3 319 € – 165 969 €). Z uvedeného je možné a contrario odvodiť, že najvyšší súd nepovažoval predmetnú pokutu za zjavne neprimeranú (k primeranosti úhrnej sankcie za pokračujúci správny delikt porovnaj uznesenie ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 134/2014 z 5. februára 2014). Napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu teda z ústavnoprávneho hľadiska obstojí.</p> <p>Likvidačný charakter pokuty sťažovateľka bližšie neodôvodňuje. V konaní pred najvyšším súdom tvrdila, že to odvodzuje z prehlásenia členov rady na zasadaní z 10. mája 2016, konkrétne z pasáže, v ktorej sa hovorí: „... nevieme to zastaviť, ľudia sa stále sťažujú... a oni v tom pokračujú a tu je moment, kedy by sme to vedeli zastaviť, a to je zvýšením sankcií...“ Ústavný súd podotýka, že pod likvidačným charakterom rozumie jej potenciál finančne zlikvidovať subjekt (a nie vysielaný program). V prípade právnických osôb, ktorou je aj sťažovateľka, by likvidácia znamenala zničenie majetkovej základne pre ďalšiu podnikateľskú činnosť. Likvidačný charakter pokuty je teda možné skúmať vo vzťahu k majetkovým pomerom fyzickej osoby či právnickej osoby. Sťažovateľka však len všeobecne konštatuje, že pokuta má likvidačný charakter bez toho, aby ozrejmila konkrétny dopad na jej finančnú situáciu. Keďže sťažovateľka tento argument relevantným spôsobom neodôvodnila, neuniesla ani základné bremeno tvrdenia, na základe ktorého by najvyšší (či ústavný) súd mohol posúdiť, či má pokuta likvidačný charakter.</p> <p>Posledný argument sťažovateľky smeroval k výroku, ktorým najvyšší súd rozhodol o návrhu spoločnosti MEDIATEX s. r. o. tak, že vstup intervenienta do konania nepripúšťa. S ohľadom na to, že konanie o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nie je založené na verejnej žalobe „actio popularis“, ktorá by umožňovala komukoľvek podať sťažnosť na ochranu základných práv a slobôd tretej osoby (porovnaj uznesenie sp. zn. IV. ÚS 231/2013 z 26. apríla 2013), sa však ústavný súd touto námietkou v konaní o ústavnej sťažnosti zahájenom na podnet sťažovateľky nezaoberal. Z už uvedených dôvodov napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu aj napriek stručnosti jeho odôvodnenia v časti týkajúcej sa výšky sankcie v ústavnoprávnom prieskume obstálo.</p> <p><u>Ústavný súd rozhodol:</u></p> <p>Ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmieta ako zjavne neopodstatnenú.</p>
<p>použitie odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESLP a iných súdov</p>	<p>rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 134/2014 rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 2 Sžo 46/2012</p>
<p>súvisiace právne predpisy</p>	<p>zákon č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov</p>

klúčové slová	správny delikt správne súdnictvo-rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti rozhodnutiam správnych orgánov legitímne očakávanie právna istota-predvídateľnosť práva pokuta
----------------------	--

spisová značka	IV. ÚS 157/2019
populárny názov	Predvídateľnosť súdnych rozhodnutí
sudca spravodajca	Libor Duľa
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
dátum rozhodnutia	11.12.2019
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 ústavný zákon č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd čl. 36 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	V súvislosti s predvídateľnosťou rozhodovacej činnosti súdov vo všeobecnosti možno konštatovať, že o nepredvídateľné rozhodnutie ide vtedy, ak súd rozhodne spôsobom, ktorý procesné strany nemohli s ohľadom na priebeh konania predvídať, v dôsledku čoho nemali ani možnosť sa k názoru súdu vyjadriť, a tak tento názor aj náležite ovplyvniť. Nejde teda o situáciu, kedy sa súd prikloní k argumentácii druhej strany, ku ktorej sa sťažovateľ mal možnosť vyjadriť a v konkrétnom prípade túto možnosť aj využil.
skutkový stav a základné fakty	Krajská prokuratúra v Košiciach sa žalobou domáhala proti žalovanému označenému ako „Mesto Moldava nad Bodvou, Primátor mesta, JUDr. Ing. Slavomír Borovský“, na Krajskom súde v Košiciach preskúmania zákonnosti a zrušenia opatrenia primátora mesta Moldava nad Bodvou č. 6 z 13. júla 2015, ktorým (i) odo dňa vydania tohto rozhodnutia pozastavuje až do odvolania činnosť Mestskej polície v Moldave nad Bodvou podľa zákona č. 564/1991 Zb. o obecnej polícii v platnom znení, (ii) odo dňa vydania tohto rozhodnutia nariaduje bývalým príslušníkom Mestskej polície v Moldave nad Bodvou odovzdať zbrane, donucovacie prostriedky a motorové vozidlo do úschovy podľa pokynov komisie vytvorenej na tento účel, (iii) odo dňa vydania rozhodnutia nariaduje zamestnancom dohliadať na verejný poriadok v meste Moldava nad Bodvou ako členom občianskych hliadok vykonávajúcich činnosť v súlade so zákonom č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov a zákonom č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov. Krajský súd rozsudkom rozhodol tak, že žalobu podanú proti žalovanému označenému ako „Primátor mesta Moldava nad Bodvou, Školská 2, Moldava nad Bodvou“, v celom rozsahu zamietol. Proti označenému rozsudku krajského súdu podala žalobkyňa odvolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd tak, že rozsudok krajského súdu zmenil tak, že rozhodnutie žalovaného [primátora mesta Moldava nad Bodvou, pozn.] č. 6 zo dňa 13. júla 2015 podľa § 250j ods. 3 OSP veta druhá zrušuje a konanie zastavuje.
z odôvodnenia	K porušeniu práva sťažovateľa v 1. rade (Mesta Moldavy nad Bodvou) podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu Podstatou argumentácie sťažovateľa v 1. rade je tvrdenie, podľa ktorého bol v dôsledku nesprávneho postupu všeobecných súdov vylúčený z možnosti byť účastníkom konania a uplatňovať procesné práva v zmysle procesného predpisu. K tejto skutočnosti došlo napriek tomu, že podľa jeho názoru bol v žalobe označený ako žalovaný. V súvislosti s touto námietkou sťažovateľa v 1. rade je potrebné predovšetkým uviesť, že štatutárnym orgánom sťažovateľa v 1. rade bol v rozhodujúcom čase práve sťažovateľ v 2. rade, s ktorým všeobecné súdy počas celého priebehu správneho súdneho konania konali, a teda sťažovateľ v 1. rade mal z tohto dôvodu vytvorenú dostatočnú predstavu o existencii konania a o jeho časovom a vecnom priebehu pred všeobecnými súdmi. Napriek už

uvedenému z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh nevyplýva, že by sťažovateľ v 1. rade vyčerpal v priebehu konania pred všeobecnými súdmi právne prostriedky na svoju obranu a v rámci nich signalizoval tento procesný nedostatok v postupe všeobecných súdov. Sťažovateľ v 1. rade túto argumentáciu uplatňuje až v priebehu konania pred ústavným súdom.

Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na princíp subsidiarity, ktorý limituje vzťah ústavného súdu k všeobecným súdom a podľa ktorého v prípade konania pred všeobecnými súdmi musí sťažovateľ ochranu svojich základných práv a slobôd vrátane argumentácie s tým spojenou uplatniť najneskôr v tomto konaní a až následne v konaní pred ústavným súdom. Pokiaľ sťažovateľ v rámci ochrany svojich základných práv a slobôd nevyčerpal právne prostriedky (vrátane argumentácie s tým spojenou), ktoré mu priznáva zákon na ich ochranu, a tejto ochrany sa domáha až prostredníctvom ústavnej sťažnosti v konaní pred ústavným súdom, ústavný súd takúto ústavnú sťažnosť odmietne ako neprípustnú [§ 56 ods. 2 písm. a) v spojení s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde].

K porušeniu práva sťažovateľa v 2. rade (primátor mesta) podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu

Podstata argumentácie sťažovateľa v 2. rade spočíva v námietkach týkajúcich sa nesprávneho ustálenia skutkového stavu veci najvyšším súdom, prekvapivosti rozsudku najvyššieho súdu, čo sa týka posúdenia otázky prekročenia právomoci primátora mesta pri vydávaní jeho rozhodnutia č. 6 z 13. júla 2015, nesprávneho právneho posúdenia veci, pretože najvyšší súd vyhodnotil mimo osobitného konania o správnej žalobe otázku nezákonného postupu mestského zastupiteľstva, nesprávneho právneho posúdenia povahy rozhodnutia primátora ako konštitutívneho individuálneho právneho aktu.

S poukazom na § 2 ods. 2 zákona č. 564/1991 o obecnej polícii obecnú políciu zriaďuje obec (mesto) všeobecne záväzným rozhodnutím. Obecná polícia v tomto prípade nebola zrušená na základe VZN, preto ani následne primátor mesta nemohol v rámci svojej kompetencie v zmysle § 13 ods. 4 písm. e) zákona o obecnom zriadení vydať rozhodnutie, ktoré bolo neskôr predmetom súdneho prieskumu. Tieto úvahy boli východiskom pre záver najvyššieho súdu, podľa ktorého primátor mesta pri vydávaní rozhodnutia č. 6 z 13. júla 2015 prekročil svoju právomoc, v dôsledku čoho túto jeho činnosť nepovažoval za výsledok autoritatívnej správnej činnosti a preto pristúpil k jeho zrušeniu a zastaveniu konania.

Z dôkazov vykonaných pred všeobecnými súdmi bol ustálený skutkový stav, že Mestské zastupiteľstvo mesta Moldava nad Bodvou zriadilo od 10. októbra 1991 postupom podľa § 19 ods. 1 zákona Slovenskej národnej rady č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení v znení účinnom v relevantnom čase mestskú políciu ako svoj poriadkový útvar a tiež prijalo štatút mestskej polície, a pritom k uvedenému došlo práve formou všeobecne záväzného nariadenia označovaného v odôvodnení rozhodnutí všeobecných súdov aj ako „VZN č. 2 štatút MsP“. Z uvedeného potom možno urobiť záver, podľa ktorého za uvedenej situácie nič nenasvedčuje tomu, že by skutkové závery, z ktorých pri svojom meritórnom rozhodovaní vychádzal najvyšší súd, boli zjavne nedôvodné alebo arbitrálne.

V súvislosti s predvídateľnosťou rozhodovacej činnosti súdov vo všeobecnosti možno konštatovať, že o nepredvídateľné rozhodnutie ide vtedy, ak súd rozhodne spôsobom, ktorý procesné strany nemohli s ohľadom na priebeh konania predvídať, v dôsledku čoho nemali ani možnosť sa k názoru súdu vyjadriť, a tak tento názor aj náležite ovplyvniť. V tejto súvislosti je potrebné poukázať na skutočnosť, že súčasťou argumentácie krajskej prokuratúry v konaní pred krajským súdom, ako aj v odvolacom konaní pred najvyšším súdom bolo tvrdenie o tom, že označené rozhodnutie primátora zasahuje do

	<p>kompetencie mestského zastupiteľstva, a na túto argumentáciu krajskej prokuratúry mal možnosť reagovať a aj reagoval sťažovateľ v 2. rade, ktorý opodstatnenosť tohto tvrdenia popieral.</p> <p>Z uvedeného dôvodu ústavný súd konštatuje, že v okolnostiach danej veci preto nemôže ísť o prípad, ktorý by vyžadoval napr. predchádzajúce poučenie sťažovateľa v 2. rade zo strany najvyššieho súdu o možnom odklone od záverov krajského súdu, pretože účelom takto vymedzenej poučovacej povinnosti súdu je zaručiť, aby strana konania nebola zaskočená iným právnym posúdením veci zo strany súdu, než ktoré by vyplývalo z argumentácie účastníkov konania bez toho, aby dotknutej strane bolo umožnené tvrdiť skutočnosti významné z hľadiska sudcovho právneho názoru a predložiť k ich preukázaniu dôkazné prostriedky. Rovnako nemožno prijať záver, že by napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu nebolo v tomto smere aj dostatočným spôsobom odôvodnené.</p> <p>K námietke sťažovateľa v 2. rade o prekročení kompetencie najvyššieho súdu v súvislosti s predbežným posudzovaním uznesenia mestského zastupiteľstva č. 2013/230 mimo osobitného konania o správnej žalobe je potrebné uviesť, že argumentačná línia najvyššieho súdu v tomto smere nespočívala v samotnom prieskume zákonnosti označeného uznesenia mestského zastupiteľstva, ale v tom, že najvyšší súd vyhodnotil daný akt ako taký, prostredníctvom ktorého vzhľadom na absenciu formy nariadenia nemohlo dôjsť k ovplyvneniu, a tým aj zrušeniu všeobecne záväzného nariadenia mestského zastupiteľstva č. 2 z 10. októbra 1991, čo je prima facie kvalitatívne odlišná úvaha od tej, ktorú predkladá sťažovateľ v 2. rade.</p> <p>Ústavný súd po preskúmaní napadnutého rozsudku dospel k záveru, že skutkové a právne závery najvyššieho súdu sú racionálne, rešpektujú účel príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku (účinného v čase podania odvolania žalobkyne, pozn.), nemožno ich považovať za arbitrárne (svojoľné). Odôvodnenie napadnutého rozsudku najvyššieho súdu je dostatočným podkladom pre výrok, ktorým najvyšší súd rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 4, a teda v konečnom dôsledku zastavil konanie pre nedostatok podmienky konania (neexistencia spôsobilého predmetu súdneho prieskumu), preto skutkové a právne závery najvyššieho súdu nie sú zjavne neodôvodnené a sú ústavne akceptovateľné. Ústavný súd konštatuje, že právne závery najvyššieho súdu predstavujú jeden z možných a ústavne akceptovateľných spôsobov právneho posúdenia zisteného skutkového stavu.</p> <p><u>Ústavný súd rozhodol:</u></p> <p>Ústavnú sťažnosť sťažovateľa v 1. rade a sťažovateľa v 2. rade odmieta.</p>
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov</p>	
<p>súvisiace právne predpisy</p>	<p>zákon č. 564/1991 Zb. o obecnej polícii</p>
<p>klúčové slová</p>	<p>mesto-primátor rozhodnutie-odôvodnenie správne súdnictvo</p>

<p>spisová značka</p>	<p>IV. ÚS 160/2019</p>
<p>populárny názov</p>	<p>Prieskum exekučného titulu exekučným súdom</p>
<p>sudca spravodajca</p>	<p>Libor Duľa</p>
<p>druh konania</p>	<p>konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb</p>
<p>druh rozhodnutia a spôsob vybavenia</p>	<p>Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí</p>

dátum rozhodnutia	11.12.2019
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 48 Ústava Slovenskej republiky čl. 20 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	Prieskum exekučného titulu exekučným súdom sa v zásade obmedzuje len na skutočnosti, ktoré nastali po vydaní exekučného titulu. Právna úprava oprávňuje exekučné súdy na preskúmanie tých skutočností, ktoré boli rozhodné pre právne posúdenie vymáhaného (judikovaného) nároku ešte v štádiu pred vydaním exekučného titulu, len vo výslovne ustanovených prípadoch, a to predovšetkým pri osobitných kategóriách exekučných titulov, akými sú práve rozhodcovské rozsudky a notárske zápisnice.
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľka v procesnom postavení povinnej je účastníčkou exekučného konania vedeného Okresným súdom Nové zámky, predmetom ktorého je vymożenie peňaznej sumy v prospech oprávnenej obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o. Podkladom na vykonanie exekúcie je platobný rozkaz okresného súdu, ktorým bola sťažovateľke (okrem iného) uložená povinnosť zaplatiť oprávnenej peňaznú sumu s úrokom z omeškania vo výške 0,25 % denne. Okresný súd napadnutým uznesením zamietol návrhy sťažovateľky ako povinnej na zastavenie exekúcie, ako aj na odklad exekúcie. Proti označenému rozhodnutiu okresného súdu nebolo prípustné odvolanie.
z odôvodnenia	<p>K porušeniu práva podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 Ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru uznesením okresného súdu</p> <p>Sťažovateľka v posudzovanej veci namieta, že napadnutým uznesením okresného súdu, ktorým boli zamietnuté jej návrhy na zastavenie a odklad exekúcie, došlo k porušeniu jej v ústavnej sťažnosti označených práv podľa ústavy a dohovoru. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na to, že výhrady sťažovateľky smerujú výlučne proti časti napadnutého uznesenia okresného súdu týkajúcej sa zamietnutia jej návrhu na zastavenie exekúcie (a nie aj zamietnutia jej návrhu na odklad exekúcie).</p> <p>Z obsahu ústavnej sťažnosti a napadnutého uznesenia okresného súdu vyplýva, že sťažovateľka svoj návrh na zastavenie exekúcie odôvodňovala tým, že časť exekučným titulom (platobným rozkazom) priznaného nároku oprávnenej je v rozpore s dobrými mravmi, resp. že je založená na neprijateľných zmluvných podmienkach obsiahnutých v úverovej zmluve, ktorú sťažovateľka uzavrela s oprávnenu (konkrétne ide o úrok z omeškania vo výške 0,25 % denne z dlžnej sumy a časť istiny predstavujúcu poplatok za poskytnutie úveru, pozn.). Okresný súd viazaný právnym názorom krajského súdu vysloveným v jeho predchádzajúcom zrušujúcom uznesení zamietnutie návrhu sťažovateľky na zastavenie exekúcie odôvodnil v podstate tým, že exekučný súd je pri posudzovaní prípustnosti exekúcie oprávnený prihliadať v zásade len na tie skutočnosti, ktoré nastali po vydaní exekučného titulu. Výhrady sťažovateľky (v jej návrhu na zastavenie exekúcie) sa pritom týkali zákonnosti, resp. opodstatnenosti samotného nároku oprávnenej, o ktorom už však bolo rozhodnuté právoplatným a vykonateľným platobným rozkazom, ktorý sa stal podkladom na vykonanie exekúcie. Okresný súd v tejto súvislosti tiež poukázal na to, že sťažovateľka svoje výhrady v tomto smere mohla a mala uplatniť v odpore proti platobnému rozkazu, čo však neurobila (odpor vôbec nepodala, pozn.). Okresný súd zároveň konštatoval, že vo veci sťažovateľky nevhľadol ani žiadne iné (sťažovateľkou neuvádzané) dôvody na zastavenie exekúcie.</p> <p>Ústavný súd po preskúmaní veci, vychádzajúc predovšetkým z odôvodnenia napadnutého uznesenia okresného súdu, dospel k záveru, že označené rozhodnutie všeobecného súdu nevykazuje znaky zjavnej neodôvodnenosti, svojvôle alebo arbitrárnosti. Právne závery okresného súdu podľa názoru ústavného súdu ani v kontexte argumentácie sťažovateľky nemožno hodnotiť ako také, ktoré by popierali zmysel a účel vo veci aplikovaných právnych noriem. Vo vzťahu ku kľúčovej výhrade sťažovateľky, že napadnuté uznesenie okresného súdu je v rozpore s judikatúrou všeobecných súdov a ústavného súdu</p>

	<p>v obdobných veciach, ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že sťažovateľkou uvádzané rozhodnutia súdov v exekučných veciach sa týkali exekúcií vedených na podklade rozhodcovských rozsudkov, resp. notárskej zápisnice, a nie na podklade rozhodnutí (rozsudkov alebo platobných rozkazov) všeobecných súdov. Právna úprava pritom oprávňuje exekučné súdy na preskúmanie (aj) tých skutočností, ktoré boli rozhodné pre právne posúdenie vymáhaného (judikovaného) nároku ešte v štádiu pred vydaním exekučného titulu, len vo výslovne ustanovených prípadoch, a to predovšetkým pri osobitných kategóriách exekučných titulov, akými sú práve rozhodcovské rozsudky a notárske zápisnice (pozri napr. § 44 ods. 3 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. marca 2017, § 45 ods. 1 a 2 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení účinnom do 31. decembra 2014). O žiadny z takýchto prípadov však vo veci sťažovateľky zjavne nešlo. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd konštatuje, že právny názor okresného súdu vyvoditeľný z jeho napadnutého uznesenia, že vo veci sťažovateľky nebol oprávnený preskúmať (vecnú) správnosť a zákonnosť nároku vyplývajúceho z právoplatného a vykonateľného platobného rozkazu, ktorý je podkladom na vykonanie exekúcie, považuje z ústavného hľadiska za udržateľný a zároveň za konformný s ustálenou judikatúrou slovenských všeobecných súdov v obdobných veciach.</p> <p>Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti tiež namieta porušenie svojho základného práva „na spravodlivé prejednanie veci pred súdom“ podľa čl. 48 ústavy. Ústavný súd v tejto súvislosti uvádza, že čl. 48 ústavy v sebe zahŕňa právo na zákonného sudcu (čl. 48 ods. 1 ústavy), právo na verejné prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov v prítomnosti dotknutej osoby a právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom (čl. 48 ods. 2 ústavy). Argumentácia sťažovateľky v ústavnej sťažnosti však nesmeruje k žiadnemu z označených práv a ňou uvedené právo „na spravodlivé prejednanie veci pred súdom“ možno považovať za inkorporované v základnom práve na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. v práve na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, k namietanému porušeniu ktorých sa ústavný súd už v tomto uznesení vyjadril. Ústavný súd preto konštatuje, že medzi obsahom základných práv garantovaných prostredníctvom sťažovateľkou označeného čl. 48 ústavy a jej sťažnostnou argumentáciou neexistuje príčinná súvislosť, čo zakladá dôvod na odmietnutie ústavnej sťažnosti aj v tejto časti pre jej zjavnú neopodstatnenosť.</p> <p><u>Ústavný súd rozhodol:</u></p> <p>Ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmieta ako zjavne neopodstatnenú.</p>
<p>použitie odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EŠLP a iných súdov</p>	
<p>súvisiace právne predpisy</p>	<p>zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov</p>
<p>klúčové slová</p>	<p>exekúcia-exekučný titul spotrebiteľ, spotrebiteľské právo platobný rozkaz konanie-zastavenie</p>

<p>spisová značka</p>	<p>IV. ÚS 163/2019</p>
<p>populárny názov</p>	<p>Zásada perpetuatio fori</p>
<p>sudca spravodajca</p>	<p>Miroslav Duriš</p>
<p>druh konania</p>	<p>konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb</p>
<p>druh rozhodnutia a spôsob vybavenia</p>	<p>Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí</p>
<p>dátum rozhodnutia</p>	<p>11.12.2019</p>
<p>dotknuté články ústavy</p>	<p>Ústava Slovenskej republiky čl. 48 ods. 1</p>

a medzinárodných zmlúv	ústavný zákon č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd čl. 38 ods. 1
analytická právna veta	Účelom uplatnenia zásady perpetuatio fori je zabrániť situáciám rôzneho právneho posúdenia tých istých okolností determinujúcich miestnu príslušnosť tým istým súdom prvej inštancie. Ak konajúci súd miestnu príslušnosť vo veci starostlivosti súdu o maloletého posúdil a zároveň ju aj implicitne a explicitne uznal, už nemožno opätovne preskúmavať splnenie podmienok ustanovených v § 112 ods. 1 CMP, pretože nejde o založenie ešte neurčenej miestnej príslušnosti. Uplatnením zásady perpetuatio fori je zmena už raz založenej miestnej príslušnosti možná jediným spôsobom a to podľa § 112 ods. 2 CMP.
skutkový stav a základné fakty	V konaní stoja proti sebe manželia a rodičia maloletého dieťaťa, ktorý sa narodil v Bratislave. Sťažovateľ zdôrazňoval, že spolu s manželkou a maloletým viedli spoločnú domácnosť a žili na adrese v Bratislave. Manželka premiestnila maloletého bez súhlasu sťažovateľa na adresu jej trvalého pobytu. Sťažovateľ uvádza, že následne doručil Okresnému súdu Bratislava IV návrh na nariadenie neodkladného opatrenia, ktorým sa domáhal, aby súd uložil manželke povinnosť vrátiť maloletého do miesta jeho bydliska – Bratislavy, zdržať sa ďalšieho premiestnenia maloletého do inej obce ako Bratislava a zakázal matke zmeniť bydlisko maloletého do inej obce ako Bratislava. Okresný súd Bratislava IV administratívnym listom adresovaným Okresnému súdu Prievidza oznámil, že mu postupuje návrh sťažovateľa na nariadenie neodkladného opatrenia v súlade s § 6 ods. 1 Civilného mimosporového poriadku (ďalej aj „CMP“), keďže obvyklý pobyt maloletého dieťaťa je na adrese v Bojniciach, teda v obvode pôsobnosti Okresného súdu Prievidza, ktorý zároveň už rozhodol o návrhu matky maloletého na nariadenie neodkladného opatrenia. Okresný súd Prievidza s postúpením veci nesúhlasil a vec v súlade s § 6 ods. 2 CMP postúpil jemu nadriadenému súdu – krajskému súdu na rozhodnutie o miestnej príslušnosti. Okresný súd Prievidza nesúhlas s postúpením veci odôvodňoval tým, že posledným bydliskom dieťaťa, ktoré bolo určené dohodou rodičov, je adresa v Bratislave pre obvod pôsobnosti Okresného súdu Bratislava IV. Krajský súd napadnutým uznesením rozhodol, že nesúhlas Okresného súdu Prievidza s postúpením veci z Okresného súdu Bratislava IV nie je dôvodný. Následne Okresný súd Prievidza uznesením zamietol návrh sťažovateľa na nariadenie neodkladného opatrenia.
z odôvodnenia	<p>K porušeniu práva podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy a podľa čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd uznesením krajského súdu</p> <p>Podstatou argumentácie sťažovateľa, ktorá podľa jeho názoru odôvodňuje vyslovenie porušenia základného práva na zákonného sudcu podľa príslušného ustanovenia ústavy a listiny, je nesprávny výklad vo veci aplikovaných ustanovení Civilného mimosporového poriadku a Civilného sporového poriadku obsiahnutý v napadnutom uznesení krajského súdu.</p> <p>Podľa § 112 ods. 1 a 2 CMP na konanie vo veciach starostlivosti súdu o maloletých je miestne príslušný súd, v ktorého obvode má maloletý v čase začatia konania bydlisko určené dohodou rodičov alebo iným zákonným spôsobom (odsek 1). Ak sa zákonným spôsobom zmenia okolnosti, podľa ktorých sa posudzuje miestna príslušnosť, môže súd preniesť svoju príslušnosť na iný súd, ak to vyžaduje záujem maloletého. Ak tento súd nesúhlasí s prenesením príslušnosti, rozhodne jeho nadriadený súd (odsek 2).</p> <p>Zásada perpetuatio fori spočívajúca v trvaní príslušnosti raz určenej až do skončenia konania vyplýva vo vzťahu ku konaniam, predmetom ktorých je starostlivosť súdu o maloletých (§ 111 CMP), z § 36 ods. 2 CSP v spojení s § 2 ods. 1 CMP.</p> <p>Z napadnutého uznesenia krajského súdu vyplýva, že tento práve s poukazom na uplatnenie zásady perpetuatio fori považoval za preukázané, že miestna príslušnosť Okresného súdu Prievidza bola určená, resp. uznaná jeho prvým rozhodnutím vo veci starostlivosti súdu o maloletého (návrh matky maloletého na nariadenie neodkladného opatrenia vo veci osobnej starostlivosti o</p>

	<p>maloletého). Krajský súd v napadnutom uznesení zároveň zdôraznil, že k zmene takto založenej miestnej príslušnosti môže dôjsť len zmenou okolností v súlade s § 112 ods. 2 CMP, teda len zmenou okolností, ktoré tu boli v čase začatia konania vo veci starostlivosti o maloletého. Vzhľadom na to, že k preneseniu miestnej príslušnosti postupom podľa § 112 ods. 2 CMP zo strany Okresného súdu Prievidza nedošlo (Okresný súd Prievidza ani netvrdil, že nastala zmena, podľa ktorej sa posudzuje miestna príslušnosť podľa § 112 ods. 2 CMP, ktorá by mohla byť dôvodom, aby v predmetnej veci bol miestne príslušný iný súd), krajský súd v napadnutom uznesení uzavrel, že miestna príslušnosť Okresného súdu Prievidza vo veci návrhu sťažovateľa na nariadenie neodkladného opatrenia stále trvá.</p> <p>Osobitosť predmetu konaní vo veciach starostlivosti súdu o maloletých (§ 111 CMP) je pri otázke miestnej príslušnosti daná tým, že starostlivosť o maloletých sa nekončí právoplatnosťou jednej „veci“ a nezačína ako „nová vec“ podaním nového návrhu v akejkoľvek veci spadajúcej pod oblasť starostlivosti súdu o toho istého maloletého (§ 111 CMP). Uvedené špecifikum sa premieta aj do inštitútu zmeny už raz založenej (uznanej) miestnej príslušnosti vo veci starostlivosti súdu o maloletého, ktorý je upravený v § 112 ods. 2 CMP a vyžaduje si ako výnimočný krok kumulatívne splnenie všetkých podmienok, ktoré pre tento postup stanovuje Civilný mimosporový poriadok.</p> <p>V konečnom dôsledku účelom uplatnenia zásady perpetuatio fori je zabrániť práve situáciám, ako je to v konkrétnych okolnostiach veci, rôzneho právneho posúdenia tých istých okolností determinujúcich miestnu príslušnosť tým istým súdom prvej inštancie. V danej veci totiž Okresný súd Prievidza, ktorý prvotne uznal svoju miestnu príslušnosť, túto prehodnotil a právne ju posúdil inak, a to všetko pri nezmenených okolnostiach, ktoré ju determinujú. Vo veci posúdenia nesúhlasu Okresného súdu Prievidza, ktorý už raz svoju miestnu príslušnosť vo veci starostlivosti súdu o maloletého posúdil a zároveň ju aj implicitne a explicitne uznal, už nemožno opätovne preskúmavať splnenie podmienok ustanovených v § 112 ods. 1 CMP, pretože nejde o založenie ešte neurčenej miestnej príslušnosti. Uplatnením zásady perpetuatio fori je zmena už raz založenej miestnej príslušnosti možná jediným spôsobom, ako to správne podotkol v napadnutom uznesení aj krajský súd, a to podľa § 112 ods. 2 CMP.</p> <p>Zohľadňujúc konkrétne okolnosti posudzovanej veci, ústavný súd zastáva názor, že právne závery uvedené v napadnutom uznesení nie sú v zjavnom vzájomnom rozpore či urobené v zrejmom omyle a v nesúlade s platnou právnou úpravou regulujúcou miestnu príslušnosť v konaniach vo veci starostlivosti súdu o maloletého. Ústavný súd za týchto okolností nemá ústavne relevantný dôvod a ani oprávnenie na to, aby prehodnocoval závery krajského súdu.</p> <p>S prihliadnutím na už uvádzané dôvody preto ústavný súd na podklade zistenia, že napadnutým uznesením krajského súdu nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a čl. 38 ods. 1 listiny, ústavnú sťažnosť pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.</p> <p><u>Ústavný súd rozhodol:</u></p> <p>Ústavnú sťažnosť odmieta ako zjavne neopodstatnenú.</p>
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EStP a iných súdov</p>	
<p>súvisiace právne predpisy</p>	<p>zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok</p>
<p>kľúčové slová</p>	<p>opatrenie-neodkladné maloletý-obvyklý pobyt</p>

	sudca-zákonný
--	---------------

spisová značka	IV. ÚS 173/2019
populárny názov	Premlčanie a nesprávny úradný postup
sudca spravodajca	Libor Duľa
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
dátum rozhodnutia	17.12.2019
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	Je ústavne akceptovateľné konštatovanie, že v režime zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom pri nárokoch zo zodpovednosti za nesprávny úradný postup sa uplatňuje iba jediná, a to subjektívna premlčacia doba podľa § 22 ods. 1 tohto zákona.
skutkový stav a základné fakty	Okresný súd Bratislava I vedie na základe žaloby podanej žalobcom súdne konanie proti sťažovateľke o náhradu škody podľa zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom v znení platnom a účinnom v rozhodnom období (ďalej len „zákon o zodpovednosti za škodu“) z titulu nesprávneho úradného postupu notára pri vyhotovovaní notárskej zápisnice, ktorá pre nedostatok svojej formálnej a materiálnej vykonateľnosti nebola spôsobilým exekučným titulom. Rozsudkom okresného súdu bola žaloba žalobcu v celom rozsahu zamietnutá z dôvodu, že nárok bol uplatnený po uplynutí objektívnej premlčacej doby. Rozsudkom Krajského súdu v Bratislave bol rozsudok okresného súdu potvrdený. Na základe žalobcom podaného dovolania bol napadnutým uznesením najvyššieho súdu zrušený rozsudok krajského súdu, ako aj rozsudok okresného súdu a vec bola vrátená okresnému súdu na ďalšie konanie.
z odôvodnenia	K porušeniu práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru postupom a uznesením najvyššieho súdu Podstata ústavnej sťažnosti sťažovateľky spočíva v námietke, že najvyšší súd sa zaoberal (podľa nej) procesne neprípustným dovolaním, neprípustne interpretoval dovolacie dôvody žalobcu a zároveň v napadnutom uznesení nedostatočne odôvodnil svoje závery v otázke premlčania podľa zákona o zodpovednosti za škodu, čím porušil jej základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj jej právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. V okolnostiach posudzovanej veci, vo vzťahu k námietke sťažovateľky, že najvyšší súd sa zaoberal procesne neprípustným dovolaním žalobcu, ústavný súd uvádza, že otázku posúdenia prípustnosti dovolania rieši zákon. Otázka posúdenia prípustnosti dovolania je teda otázkou zákonnosti a jej vyriešenie za predpokladu riadneho odôvodnenia preto samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľky (m. m. II. ÚS 324/2010). Ústavný súd konštatuje, že právny názor najvyššieho súdu o prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP v danej veci je zdôvodnený vyčerpávajúcim spôsobom a z ústavného hľadiska ho možno považovať za udržateľný. V citovanej časti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia totiž najvyšší súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré považoval dovolanie žalobcu podľa § 421 písm. b) CSP za prípustné s prihliadnutím na potrebu uprednostniť obsahové posúdenie podaného dovolania (čl. 11 ods. 1 základných princípov CSP) pred jeho formalistickým posúdením. Záver najvyššieho súdu, ktorý (na základe logickej argumentácie) vzhliadol prípustnosť dovolania v jednom z dovolateľom označených dovolacích dôvodov, čo mu umožnilo preskúmať podstatu dovolacej argumentácie žalobcu, a tým aj správnosť právnych názorov súdov nižšej inštancie v (pre danú vec) kľúčovej právnej

otázke (premlčania), tak podľa názoru ústavného súdu nemohol viesť k porušeniu práv sťažovateľky (ako protistrany dovolateľa, pozn.) podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že právny názor najvyššieho súdu vyslovený v jeho napadnutom uznesení bol 10. júla 2019 publikovaný v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 3/2019. Výlučnou úlohou ústavného súdu v posudzovanej veci tak bolo posúdiť ústavnú akceptovateľnosť vysloveného právneho názoru najvyššieho súdu v kontexte namietaného porušenia základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jej práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a to aj s prihliadnutím na závery ústavného súdu vyslovené v náleze sp. zn. I. ÚS 430/2011 z 18. januára 2012, na ktorý sťažovateľka poukázala v ústavnej sťažnosti.

K právnym záverom vysloveným v náleze ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 430/2011 z 18. januára 2012 je potrebné uviesť, že v danom prípade ústavný súd posudzoval, či právny záver vyslovený všeobecným súdom o premlčaní nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom podľa § 106 ods. 2 Občianskeho zákonníka v objektívnej trojročnej premlčacej dobe možno považovať za ústavne akceptovateľný, a dospel k záveru: „pokiaľ je premlčanie práva na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom zákonom o zodpovednosti za škodu upravené, nie sú splnené predpoklady na použitie všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka. Preto bolo podľa názoru ústavného súdu v danej veci potrebné posudzovať trvanie objektívnej premlčacej doby na náhradu škody, ktorá vznikla z nesprávneho úradného postupu, podľa ustanovení § 22 ods. 1 a 2 zákona o zodpovednosti za škodu, ktorý síce explicitne jej dĺžku nestanovuje, uvedenú medzeru je však možné vyplniť analógiou.“ Ústavný súd dodáva, že v označenej veci bolo rozhodnou (t. j. vo vzťahu k posúdeniu veci relevantnou) skutočnosťou aj to, že nesprávny úradný postup spočíval v postupe katastrálneho odboru Okresného úradu Bratislava II, ktorý vyústil do rozhodnutia o zamietnutí návrhu na vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností.

V teraz posudzovanom prípade sťažovateľky ide o zodpovednosť za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, ktorým bol postup notára pri spísaní notárskej zápisnice o poskytnutí pôžičky, ktorá (ako vyplýva z následného rozhodnutia exekučného súdu) nebola vykonateľným exekučným titulom v dôsledku nesplnenia materiálnych a formálnych podmienok vykonateľnosti ustanovených zákonom. V danej veci teda výsledkom namietaného nesprávneho úradného postupu nebolo rozhodnutie orgánu verejnej moci, ktoré by bolo potrebné účastníkom (resp. dotknutým subjektom) doručovať. Najvyšší súd túto skutočnosť vo veci sťažovateľky považoval za relevantnú, keď v napadnutom uznesení dôvodil aj predčasnosťou rozhodnutí nižších súdov v dôsledku toho, že sa vôbec nezaoberali týmito otázkami: „a/ aký (a či vôbec nejaký) je právny podklad doručovania (oznamovania) listiny, o ktorej je reč, poškodenému (pokiaľ obsahom listiny má byť vyhlásenie tretej od poškodeného odchylné - osoby) a b/ (za predpokladu splnenia podmienky existencie práve spomínaného právneho podkladu doručovania poškodenému) kedy k doručeniu zakladajúcemu účinky začatia plynutia premlčacej doby podľa § 22 ods. 2 ZoZŠ prišlo.“ Vzhľadom na to podľa názoru ústavného súdu nemožno právne závery najvyššieho súdu vyslovené v napadnutom uznesení považovať za nepreskúmateľné alebo arbitrárne. Z napadnutého uznesenia najvyššieho súdu vyplýva dostatok právne relevantných argumentov odôvodňujúcich ním prijaté rozhodnutie. Najvyšší súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné zákonné ustanovenia podstatné pre posúdenie konkrétnej veci interpretoval a aplikoval ústavne akceptovateľným spôsobom, jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a právne akceptovateľné.

Nad rámec už uvedeného ústavný súd dodáva, že vo svojej (v porovnaní so sťažovateľkou označeným nálezom, pozn.) novej judikatúre už vyslovil právny

	<p>názor (vychádzajúc aj z ustálenej súdnej praxe, pozn.) stotožniteľný s právnym názorom najvyššieho súdu vysloveným v napadnutom uznesení, keď uviedol, že „je zrejmé (v režime zákona o zodpovednosti za škodu, pozn.), že pri nárokoch zo zodpovednosti za nesprávny úradný postup sa uplatňuje iba jediná, a to subjektívna premlčacia doba podľa § 22 ods. 1 zákona o zodpovednosti štátu za škodu“ (II. ÚS 96/2016), resp. takýto právny názor vyslovený všeobecnými súdmi považoval za ústavne akceptovateľný (II. ÚS 907/2016). Aj vzhľadom na uvedené nie je argumentácia sťažovateľky, ktorá namieta nesprávnosť právneho názoru najvyššieho súdu v otázke existencie či neexistencie objektívnej premlčacej doby v prípade nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom, spôsobilá spochybníť ústavnú udržateľnosť napadnutého uznesenia.</p> <p>Sumarizujúc už vyslovené čiastkové závery, ústavný súd konštatuje, že postupom a napadnutým uznesením najvyššieho súdu nedošlo k porušeniu základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ani jej práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto jej ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.</p> <p><u>Ústavný súd rozhodol:</u></p> <p>Ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmieta ako zjavne neopodstatnenú.</p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EŠLP a iných súdov	rozhodnutie ÚS SR sp. zn. I. ÚS 430/2011
súvisiace právne predpisy	zákon č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom
kľúčové slová	práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu-právo na súdnu ochranu dovolanie-prípustnosť premlčanie analógia-legis/zákona nesprávny úradný postup notár, notárska činnosť práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu-právo na spravodlivý proces zodpovednosť-za škodu spôsobenú rozhodnutím alebo postupom orgánu verejnej moci

Spracovalo Analytické oddelenie Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky

Upozornenie :

Prehľad vybraných rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „prehľad“) je neoficiálnym dokumentom, ktorý slúži výlučne na informovanie o rozhodovacej činnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“). Prehľad zostavuje Analytické oddelenie Odboru súdnych poradcov a súdnej agendy Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky z rozhodnutí ústavného súdu, písomne vyhotovených a odoslaných účastníkom konania v danom období. Prehľad nezaväzuje ústavný súd a nenahrádza jednotlivé rozhodnutia ústavného súdu, z ktorých bol zostavený.